

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regvlaris Ord. S. Avgvstini De Imitatione Christi Libri Qvatvor

Thomas <von Kempen>

Antverpiæ, 1617

Cap. LII. Quòd homo non reputet se consolatione dignum, sed magis
verberibus reum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45760](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45760)

C A P. L I I.

Quòd homo non reputet se consolatione dignum, sed magis verberibus reum.

I D O M I N E, non sum dignus consolatione tua, nec aliqua spiritali visitatione: & ideò iustè tecum agis, quando me inopem & desolatum relinquis. Si enim ad instar maris lachrymas fundere possem, adhuc consolatione tua dignus non essem. Vnde nihil dignus sum, quàm flagellari & puniri: quia grauitè & sæpè te offendi, & in multis valdè deliqui. Ergo vera pensata ratione, nec minima sum dignus consolatione. Sed tu clemens & misericors Deus, qui non vis perire opera tua, ad ostendendum diuitias bonitatis tuæ in vasa misericordiæ, etiam præter omne proprium meritum, dignaris consolari seruum tuum supra humanum modum. Tuæ enim consolationes, non sunt sicut humanæ confabulationes.

2 Quid egi Domine, vt mihi cōferres aliquam cælestem consolationem?

Ego

Ego nihil boni me egisse recolo, sed semper ad vitia pronum, & ad emendationem pigrum fuisse. Verum est, & negare non possum. Si aliter dicerem, *Iob 9.* tu stares contra me, & non esset qui defenderet. Quid merui pro peccatis meis, nisi infernum, & ignem æternum? In veritate confiteor, quoniam dignus sum omni ludibrio & contemptu, nec decet me inter tuos deuotos commemorari. Et licet hoc ægrè audiam, tamen aduersum me, pro veritate, peccata mea arguam, vt faciliùs misericordiam tuã merear impetrare.

§ Quid dicam reus, & omni confusione plenus? Non habeo os loquendi, nisi hoc tantùm verbum: Peccaui *Psal. 50* Domine, peccaui: miserere mei, ignosce mihi. Sine me paululùm, vt *Iob 10.* plangam dolorem meum, antequam vadam ad terram tenebrosam, & opertam mortis caligine. Quid tam maximè à reo & misero peccatore requiris, nisi vt conteratur, & humiliet se pro delictis suis? In vera contritione & cordis humiliatione, nascitur spes veniæ, reconciliatur perturbata conscientia, reparatur gratia perdita,

K § tue-

tuetur homo à futura ira, & occurrunt sibi mutuò in osculo sancto, Deus & pœnitens anima.

Pf. 50. 4 Humilis peccatorum contritio, acceptabile tibi est Domine sacrificium, longè suaviùs odorans in conspectu tuo, quàm thuris incensum.

Luce 7. Hæc est gratum etiam vnguentum, quod sacris pedibus tuis infundi vo-

Pf. 50. luisti: quia cor contritum & humiliatum, numquã despexisti. Ibi est locus refugij, à facie iræ inimici. Ibi emendatur & abluitur, quidquid aliunde contractum est & inquinatum.

CAP. LIII.

Quòd gratia Dei, non miscetur terrena sapientibus.

FILI, pretiosa est gratia mea, non patitur se misceri extraneis rebus, nec consolationibus terrenis. Abiicere ergo oportet omnia impedimenta gratiæ, si optas eius infusionem suscipere. Pete secretum tibi, ama solus habitare tecum, nullius require confabulationem: sed magis ad Deum deuotam effunde precem, vt
 compun-